

# SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.  
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.  
Posamezne številke veljajo 7 kr.  
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredno medelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 31.

V Ljubljani, v četrtek 7. februarja 1889.

Letnik XVII.

## Cesarjevo pismo.

Nj. c. kr. apostolsko Veličanstvo je blagovolilo izdati nastopno lastnoročno pismo:

Ljubi grof Taaffe!

Prava srčna potreba Mi je obrniti se še v dnevih prebritke žalosti do Svojih ljubljenih narodov, da jim izrazim svojo vročo in nevsahljivo zahvalo za brezštevilne dokaze ginljive udanosti in pobožne zvestobe. V ta namen dobite v prilogi Moj dotični nagovor ter izvolite ukreniti, da se primerno objavi.

Na Dunaji, dné 5. februarja 1889.

Franc Josip I. l. r.

Taaffe l. r.

## Mojim narodom!

Najtežji vdarec, ki je mogel zadeti Moje očetovsko srce, nenadomestljiva izguba Mojega dragega edinega sina, navdala je z najglobokejšo žalostjo Mene, Mojo hišo, in Moje zveste narode. V notranjem pretresen klanjam v ponižnosti Svojo glavo pred neizvedljivim sklepom previdnosti božje ter s Svojimi narodi prosim Vsemogočnega, naj Mi dá moč, da ne bodem opešal v vestnem izpolnjevanji Svojih vladarskih dolžnosti, marveč z isto smerjo pred očmi, katera je slej kakor prej zagotovljena za bodočnost, srčno in zaupno vstrajam v neprestanem delovanji za splošnji blagor in ohranitev blagoslova miru. Tolažilo me je, ko sem videl v teh dnevih najgorenkejšo dušne žalosti, da me obdaja vsigdar preskušeno srčno sočutje Mojih narodov, in da mi dohajajo najraznejše in preginljive izjave tega sočutja od vseh strani, iz vseh krogov, od blizu in daleč, iz mest in vasi. S srčnim spoznanjem čutim, da se vez vzajemne ljubezni in zvestobe, ki Mene in Mojo hišo veže z vsemi narodi Moje monarhije, le jači in utrjuje v urah tolike nesreče, in potreba Mi je v Svojem imenu in onem cesarice in kraljice, Svoje preljubljene soproge, potem v imenu Svoje globoko potrte sinahe iz polnega srca zahvaliti se za vse te izjave ljubeznipolne vdeležbe pri naši tugi. S to globoko občuteno zahvalo prosim s Svojimi zvestimi narodi Boga milostive pomoči za nadaljno skupno delovanje z združenimi močmi v blagor domovini.

Na Dunaji, dné 5. februarja 1889.

Franc Josip I. l. r.

## LISTEK.

### Bohinjske črtice.

(Dalje.)

Prva pot moja je zjutraj doli k jezeru, kajti Srednja Vas je viša od jezera, akoravno se tujemu človeku to čudno zdi. Poti do jezera je ravno 60 minut in je od tod trojna: prva je cesta preko Studora (nemški „Studorf“ — zakaj?); Studor je hrib in pomeni „mrzlek“, tam teče mal potok, vas pa je vsa na kupu; stogi (kozolci) pomaknjeni so vsi doli proti jezeru. Druga pot je po vasi ob vodi Ribnici, tretja pa naravnost čez Ribnico. Vendar se vjamejo vse tri pod zadnjim stogom studorskim in potem je ravna in gladka cesta do Fužine (nemški „Althammer“). Ta vas je bila celó v ljubljanskem „šematizmu“ dolgo tiskana „pri starem kladivu“, dokler ni sedanji gospod župnik povedal, da se pravi „pri Fužini“, kakor govori ljudstvo. Ime ima gotovo od tamošnje fužine, ki je pa že veliko svojega pomena zgubila; vas pa je velika in šteje 94 hiš. Nastavljena pa je ob rečici Mostnici.

Od tod do jezera je le še kakih 20 minut. Kmalu vidiš v kotu ohrnelo cerkev sv. Janeza, ob enem pa se ti pokaže jezero in če zlezeš na veliko

skalo, vidiš skoro do konca tega samotnega in tihega jezera. Po cesti pa prideš do cerkve sv. Janeza Krstnika ravno ob mostu, pod katerim uhaja jezerska voda po Savi doli do Belega Grada; to jezero je nekak „reservoir“ za Savo, da nikdar ne usahne. Pred sabo imaš zdaj Bohinjsko jezero, čegar konec ti zgine med visokim gorovjem v ovinku, ki ti skriva tudi slap — Savico. Le še cerkev sv. Duha vidiš, in ta je zadnja na Kranjskem.

To je površna podoba bohinjske doline, kakoršno si vstvari popotnik, ki je prehitel Bohinj v enem dnevu in še Savice in drugih slapov ni mogel videti.

Bohinjeev rod je krepek, vzlasti moški so ti korenjaki in kar je starejših, odlikujejo se po visoki rasti; mlajši že manj, čemur je največ kriv gotovo nesrečni špirit ali jeruš, ki si, žalibog! tudi med tem prej nepokvarjenim prebivalstvom čedalje več gaz dela. Ženski spol ima nekak poseben „tipus“, ker je vitke, dolge rasti, a ne tako „brhke“ postave, kakor druge Gorenjke, tako, da se smelo reče, da je Bohinjka Bohinjski podobna, ena ko druga, in pri odraslih se leta ne dajo lahko določiti. Neka posebnost je to, česar nikjer na Slovenskem in Slovanskem sploh ni, namreč da so dekleta „on“; krstno ime jim je večidel „Johanč“ (Ivana), „Minče“ (Mina) in „Frančik“ (Franca). Kaj čudno doni nevajenemu na uho, ako sliši pogovor: „Če (kje) si

bil, Johanč?“ — „Na polje sem nesel južno. Od kod pa ti prideš, Minče?“ — „Jaz sem pa bil v senožetih, kjer sečejo (kosé)“. To je pogovor dveh deklet, ki se srečate. Še le žene se temu počasi odvadajo, in tudi na otroke šole veliko vplivajo, pa vendar so otroci med seboj še zmiraj vsi „on“. Po tem bi bilo skoro soditi, da so tudi Bohinjci, kakor Sorčani in drugi, nemške naselbine in da ta „on“ prihaja od nemškega jezika, kateri ne pozna v sklanjavi ženskega spola. Toda jaz se ne bom spuščal v zgodovinske preiskave, marveč zaznamujem le to, kar se vidi in sliši zdaj.

Nekaj so pa moški tu ohranili, izjemši nekoliko Bistrice, namreč ne prvotne narodne nošnje (z nogovicami), pač pa gorenjsko nošnjo: čevlje z „bôti“ čez kolena, irhaste hlače, suknjič črne barve, pa nizek klobuk, na katerem imajo fantje še zabavljivo pero, možje pač ne. V tej noši, jako skrbno snažni, prihajajo ob nedeljah in praznikih v cerkev in le redko boš videl kakoga dolgohlačežna. Po drugem Gorenjskem, n. pr. okoli Bleda, vidiš tudi še to nošnjo, pa jo vendar vže dolge hlače in čevlji izpodrivajo. Ženske se nosijo v temnih barvah, ne tako, kakor druge Gorenjke, ki ljubijo bolj pisane, žive barve. Naših pč tu ne vidiš, ker niso bile nikoli v navadi.

(Dalje sledi.)



## † Cesarjevič Rudolf.

Z Dunaja, 6. febr.

Po dvorni šegi bilo je truplo Rudolfovo v nedeljo ob poludne zvečer iz njegovega stanovanja prenešeno v dvorno cerkev, kjer so ga mogli v ponedeljek in včeraj dopoldne ljudje videti in pokropiti. Ali le malo jih je bilo tako srečnih, da so mogli v silni gneči preriti se do dvorne kapele. Ljudstva je bilo namreč iz vseh okrajev dunajskih kakor iz okolice in z dežele toliko privrelo na Dunaj, da se je zlasti okoli dvorne palače vse trlo in je bilo kakih 16 ljudi tako poškodovanih, da so jih morali iz gneče odnesti, dasi so bili vojaki v treh vrstah razpostavljeni, da so varovali pot do dvorne kapele.

Še večja gneča pa je bila včeraj pri sprevedu cesarjeviča Rudolfa k večnemu počitku. Že ob desetih dopoldne so bile razne ulice okoli dvorne palače tako natlačene, da ni bilo mogoče preriti. Za odličnejše gledalce so bili po raznih ulicah, skozi katere je šel spreved, narejeni leseni odri; vojaštvu in drž. poslancem pa je bil odločen Novi trg pred kapucinsko cerkvijo. Nekoliko minut pred 4. uro popoldne odpeljali so se cesar s princesinjo Gizelo v kapucinsko cerkev, kjer so se kralj in kraljica belgijska, pa vsi nadvojvode in nadvojvodinje, razven po boleznih zadržanih nadvojvod Leopolda in Jožefa, že prej zbrali. Cesarica, princesinja Valerija in Štefanija pa so ostale doma ter so med pogrebom klečale v domači kapeli sv. Jožefa in za ranjkega molile.

Ravno ob štirih popoldne so mrliča, ki ga je doma blagoslovil dvorni župnik prelat Mayer, vzdignili in prepeljali v kapucinsko cerkev, kjer ga je pričakoval kardinal Ganglbauer z obilno duhovščino, cesar s cesarsko rodbino, poslanci in zastopniki vnanjih držav in veliko število drugih odličnih gostov, kolikor jih je šlo v tesno kapucinsko cerkvico. Ko je kardinal Ganglbauer opravil navadne cerkvene obrede in molitve, prenesli so truplo v cesarsko rakev, ki je skonca pod kapucinsko cerkvijo. Pri drugih prilikah je cesarski dvor precej odšel iz cerkve, ko so truplo odnesli v rakev, sedaj pa se to ni zgodilo. ampak cesar in nadvojvode Karol Ludovik, Franc Ferdinand-Este, Ludovik Viktor, Franc Salvator, Friderik in princ Leopold so šli za mrličem v rakev, kjer so bili vsi pričujoči do solz ginjeni, ko je cesar pokleknil h krsti, z rokami si zakril obraz ter se britko zjokal. Pa kmalu se zopet ojači, poljubi prt, s katerim je bila krsta zakrita, in stoji opravi molitvico za rajnega, potem pa odide iz rakve in se s princesinjo Gizelo zopet pelje domov. Ko so bile poslednje molitve v rakvi dovršene, praša dvorni nadhišnik knez Hohenlohe kapucinskega gvardijana, spozna li v mrliču pokojnega cesarjeviča Rudolfa? Na odgovor njegov, da ga spozna in da bode truplo po stari navadi pri kapucinih dobro obvarovano, mu dvorni nadhišnik izroči ključ, s katerimi je krsta zaklenjena, potem vsi zopet odidejo iz rakve prepustivši pokojnega varstvu očetov kapucinov.

V znamenje velike žalosti in prisrčnega sočutja s cesarsko rodbino vihrale so te dni črne zastave skoraj z vsake hiše silno obširnega mesta, med pogrebom pa so bile včeraj vse prodajalnice zaprte. Zaradi velike ljubezni, ki jo cesarska rodbina vživa vzlasti pri dunajskem prebivalstvu, zdelo se je skoraj vsakomur, kakor da bi koga iz njegove lastne rodbine pokopavali, zato so ljudem britke solze zalivale obraz in je bilo slišati glasno ihtenje in jokanje.

Včerajšnji listi so objavljali neko pismo, ki ga je ogerski pesnik in poslanec Jókai razglasil v madjarskem „Nemzetu“, in katero je bajé cesarjevič pisal sekijskemu načelniku Szögyenyu. Pismo je pisano v Meierlingu, in dasi ni povedan dan, kedaj je bilo pisano, vendar sklepajo, da ga je cesarjevič pisal 29. ali 30. jan., ker ga je komisija našla še na njegovi pisalni mizi. Danes pa listi zopet naznanjajo, da Jókai omenjenega pisma ni od besede do besede prepisal, ampak ga le objavil po glavnem obsegu, kolikor si ga je pri čitanju zapomnil. Vendar pa je pismo v bistvenih rečeh bajé istinito; istiniti pravijo so vzlasti stavki, v katerih govori, da se mora on s sveta ločiti, ko mu naroča, naj pozdravi prijatelje, ter sklepa, naj Bog blagoslavlja ljubljeno domovino. Nedavno so madjarski listi pisali, da cesarjevič dotično pismo sklepa s prošnjo, naj Bog vse

blagoslavlja našo ogersko domovino. Iz tega je razvidno, da ni vsemu verjeti, kar razni listi poročajo.

Zadnjič sem omenjal, da tudi za to ni nobene pravega poročila, kar so nekateri listi pisali o prihodnjem prestolonasledniku. Vladna „Pol. Corr.“ včeraj res odločno zanika dotična poročila rekši, da v merodajnih krogih o tem nič ne vedo, da bi se nadvojvoda Karol Ludovik odpovedal svojim pravicam do cesarskega prestola. Ob enem vladni listi prav odločno trdi, da tudi to ni res, da bi se princesinja Štefanija vrnila nazaj v Belgijo, da marveč ostane na Dunaji pri svoji hčerki, za katero cesar sam prevzame jerobstvo. V spomin na svojega moža prevzame princesinja Štefanija tudi pokroviteljstvo znanstvene knjige: „Die österr.-ungarische Monarchie“, ki se ima po naredbi cesarjevi nadaljevati po dosedanjem načrtu. Pač pa se utegne princesinja s svojo materjo za nekaj časa podati v Bruselj, da se pri svojih malo opoči in pomiri. To sklepajo iz tega, ker se belgijski kralj že danes popoldne odpelje domov, kraljica pa ostane še na Dunaji. Tudi cesar, cesarica in princesinja Valerija se za več tednov umaknejo z Dunaja ter se v soboto ali ponedeljek odpeljejo v Budimpešto. Bog daj, da bi se mir in tolažba zopet vrnila v njih potrta in britko užaljena srca.

### Ovaduštvo.

Pod naslovom „Domoljubje“ skušali smo včeraj ob kratkem dokazati, kje je pravo domoljubje, prava nesebična, požrtvovalna domovinska ljubezen, ki za ožjo in širjo domovino daruje imetje in življenje svoje. Kakor pa obledi lune hladna, srebrna luč pred gorkimi žarki vzhajajočega solca, tako se tudi stopi navidezno domoljubje na solcu domovinske nesreče, ko „sladka“ domovina potrebuje neizprosni, jekleni in požrtvovalni značajev. Oni, ki imajo pri vsaki priliki na jeziku domovinsko ljubezen, ki sorojakom ali sodržavljanom svojim odrekajo domoljubje, ravno ti večkrat ne morejo prikriti, da ljubijo domovino svojo le navidezno. „Po dejanjih jih bodeite spoznali.“ Takih dejanj naveli bi lahko dolgo vrsto. V prvi vrsti je sebičnost. „Čegar kruh jem, istega pesem pōjem“, ta pregovor, je-li domač ali tuj, govori resnico in označuje mnogo današnjih „takozvanih“ domoljubov. Zánje je domovina molzna krava, katera naj bi jim dajala hrano, obleko in sredstva za zločno življenje. Kruhoborci so, ki povsod ponujajo svoje roke za ostre zobé. In če se prerijejo skozi tolpo ponižnih prosilcev do vzvišenega mesta, ni prva njihova skrb blagor domovine, temveč blagor družine, hvaležnost repotrescem. Njim je čisto postranska stvar, ali je domovina srečna ali ne, ali ima narod poščico soli za nezabeljeni sok, ker mislijo si: za nami rasti trava ali ne.

To je ravno nesreča moderne družbe, da je toliko brezvestnih ljudi, katerim je domovina „občinski pašnik“. Pridejo nam na misel Švičani, ki so vsakemu knezu ponujali svoje orožje, ako so le dobili dobro plačo. Take vrste ljudje so mnogi časnikarji, ki se ponašajo s svojo domovinsko ljubeznijo, a jim je le na tem, da vjemó mnogo kalinov na limanice, da so dobro plačani za svoje tlačansko delo, da na višjem mestu zapazijo njihovo navidezno domoljubje in se tako dokopljejo do „slavnega“ imena.

Ravno zadnje tedne smo se zopet večkrat prepričali, da liberalno časopisje ne ljubi resnice niti stvarne razprave. Ne pride nam na misel, da bi nekim ljudem očitati lažnjivost, pač pa jim manjka časnikarske dostojnosti in poštenosti. Naš glas morda ne sega prav do ušes onih krogov, ki naj bi bili nadzorniki javnih glasil, ker sicer bi jih vprašali naravnost, ali se strinjajo s pisavo svojih „leibjournalov“ ali ne.

Skraini čas je, da spregovorimo zopet besedo „sine ira et studio“ ob opravičenih pritožbah gledé nespodobne, nedostojne in npravnim čutom zoperne pisave, ki jo opažamo v nekaterih nemških listih na domačih tleh in nekaj časa celó v slovenskem dnevniku, ki se ponaša, da je glasilo slovenskega razumilstva. To so listi, ki ne vedo drugače obračati ná-se pozornosti, kakor z neotesanim peresom. Npravna in bistvena vrednost ali resnicoljubnost pri njih ne velja mnogo. Osební napadi, psovke, rovanje in hujskanje proti neljubim jim osebam in strankam, to je njihovo srčno veselje.

Nikakor se ne proglašamo kot vzvišene nad vse človeške pomanjkljivosti in nedotakljive od

stvarne kritike v javnem življenji. Kdorkoli stopi v javnost s kakim činom, izpostavljen je očitni sodbi ter mora — hočeš, moraš — poslušati trpka očitnja, četudi mnogokrat neopravičena. Vsakdo pa mora želeti ali zahtevati, da je način takih kritik dostojen, spodoben. Kdor hoče naravnost obsojati čin ali političen korak drugega, nikoli ne smé pozabiti razgovora ali pisave olikane družbe. Lahko je najodločneje in najostreje soditi in pisati, a vedno z dostojno besedo.

Kjer pa protivnik ne pobija protivnika s stvarnimi razlogi, temveč le s psovkami, kjer se zlobnost in zavist rine na prvo mesto, ondi ne moremo govoriti o stvarni kritiki, ker se zlorabi in v blato gazi čast javnega tiska. Pritožbe o takem tisku so vedno glasnejše. Od mnogih strani čujemo o ugovorih proti taki nedostojni pisavi, s katero se žali pošten človek, ljud pohujšuje, vsaka javna delavnost ostruplja in ovira razvoj pravega, odkritosrčnega narodovega življenja. Spodobna pisava je za naš narod važna politična in socijalna stvar.

In kdo naj bi skrbel za to? Občinstvo, čitatelji, podporniki sami! S tihiimi ugovori in opazkami stvar ni končana. Občinstvo samo naj bi strogo nadzorovalo časnikarsko dostojnost, pa ravno to navadno na pravem mestu molči in je največ krivo neznosne nedostojnosti in nepremišljenih skokov v javnih glasilih. S takimi listi je sploh nemogoča vsaka polemika.

Pa preidimo k stvari. V ponedeljek dne 4. t. m. je pisal „Slov. Narod“ med „domačimi stvarmi“ pod naslovom „Čudno!“: „Kakor čujemo, razobešene so v Mariboru, Gradcu in drugod na škofovskih palačah črne zastave. Da pa v Ljubljani ni tega vidnega znaka sožalja, opaža se vsestransko in čujejo se ostri komentari. Občinstvo tudi ne umeje, zakaj se za pokojnim cesarjevičem po cerkvah ne zvoní. Ko vse odkritosrčno žaluje in pomiluje najbitkeje zadetega ljubljenege vladarja, bi tudi cerkev ne smela zaostajati.“

Drugi dan je na istem mestu pisal: „Vladika Strossmayer odredil je, kakor čitamo v „Obzoru“, da se imajo po vseh župnih cerkvah djakovsko-sremske vladikovine čitati svečane zadušnice po pokojnem cesarjeviču Rudolfu. — Tajni svetnik Nj. Velečastva cesarja, knezoškof dr. Jakob Misija, kolikor je nam znano, kaj tacega še ni odredil.“

Kako naj razsoden in nepristranski človek sodi tako pisavo? Ali je morda dotičnega „Narodovega“ sotrudnika sree res tako polno rodoljubja in sožalja, da mu krvavi, ker ni takoj slišal zvonjenja po cerkvah in ne videl zastave na knezoškofijski palači? Mora že vedeti, kaj je rodoljubje in sočutje z vladarjem itd., saj so ga predlanskim presvetli cesar in vsi deželni poslanci pohvalili zaradi njegovega izrednega domoljubja.

Ko bi hoteli biti zlobni, trdili bi, da je dotični pisatelj hotel prav licemerski ovaditi cerkvene služabnike na najvišjem mestu, češ, glejte jih, taki-le so.

Ali ste že pozabili besed, s katerimi so škofje goriške nadškofije obsodili znano početje? Da Vas zopet opomnimo, kako cerkev sodi o domoljubji, navedemo še enkrat nauke dotičnega pisma: „V mislih imamo (tudi) ono odtujenost — da se najmileje izrazimo — proti Avstriji, ki se javlja po listih skoro v vseh jezikih naše države, dasi vleče in meri na razne strani. Tudi te protiavstrijske težnje morajo podpisani škofje z vso odločnostjo obsoditi in zavreči. To so oni dolžni Bogu in njegovemu zakonu, ki nam vele, pokornim biti postavljenim oblastim in nam prepoveduje trgati vezi, s katerimi je božja previdnost tekom stoletij spojila ljudstvo z vladarjem. Podložniške zvestobe katoliku ne določuje korist, ampak dolžnost; tudi narodni, politični in drugi mogoči oziri ne smejo v tem biti odločilni in merodajni, ampak spoštovanje do Boga in njegovih zakonov; zvestoba do oblasti je katoliku prava verska dolžnost. Vsekako je žalostno, da se danes te resnice več ne umevajo in ne spoznavajo. Čuditi se temu ni. Vže davno so se izneverili, žal, politiki, državniki in postavodajalci božjim zakonom, kakor tudi sv. cerkvi ter se odtegnili njenemu vplivu; njih vzgled pa dandanes zvesto posnemajo ljudstva in njih voditelji. A naj se postopa kakor hoče, vkljub temu postava ostane postava in zvestoba do vladarja je in ostane, kakor vselej, katoliku prava verska dolžnost itd.“

In „Narod“ se drzne sedaj cerkvi očitati, da ona zaostaja v ljubezni in udanosti do cesarja! Ali



ni on sam spoznal tedaj svoje krive poti, ali se niso vršile v njegovem vredništvu ravno vsled onega dogodka premembe in se volili nadzorniki, da hladé in mirijo prevroče rodoljubje nekaterih sotrudnikov lista? Ali so bile one premembe in obljube le pesek v oči? Nočemo „Slov. Narodu“ kratiti veselja ne časti, da ima nekda za sabo vse razumnistvo slovensko, vendar dvomimo, da bi vsi razumniki slepo prisegali na njegovo evangelije ter se strinjali vedno z njegovimi rodomontadami.

Ko pa bi se merodajni krogi slovenski, voditelji naroda, — o čemer pa nismo in ne moremo biti uverjeni — popolnoma zlagali z vsem, kar ta ali oni zatrosi v „Narodove“ predale, potem smemo narodu slovenskemu prorokovati slabo prihodnost. Taka vetrnjaška politika brez stalnih načel, ki danes papeža imenuje „izvržek“ človeštva, jutri pa kuje v zvezde, ki presvetlemu vladarju prisega najudanejšo zvestobo, a se ne sramuje objaviti izrodkov bolne domišljije političnega sanjača o „argumentih nekrvave rešitve zgodovinskih stvari“ — taka politika se slabo priporoča v „imenu slovenskega naroda“ na Najvišjem mestu. O tem ste gospodje lahko prepričani. Imenujete se „glasilo nezavisne narodne stranke“, a radi bi poznali one naše prvake, ki se popolnoma strinjajo s trsasto politiko svojega glasila. In če so kateri taki, tem slabše za narod.

Židovska je politika, ki nevedno ljudstvo vodi na kriva pota in mu namesto kruha podaje le kamnje. In židje so in ostanejo nomadi, ali so krščeni ali nekrščeni, magnificenije ali navadni prekupovalci češminja. Žid pozná le „ubi bene ibi patria“. Žid ne čuti rodoljubja, ker je vže davno izumrl rod Makabejcev. Vesel je židovski časnikar, ako mu ploska „mob“ in hvali njegove pikantne novice in romane. In taka politika se je vže več ali manj zatrosila med narod slovenski po liberalnih nemških listih. Ako bode tudi „Slovenski Narod“ popolnoma krenil na tako pot, potem pomilujemo može, ki žrtvujejo denar in duševne svoje moči za neplodni posel. Rodoljubi, ki so list ustanovili, so imeli gotove boljše namene.

Konečno smemo, o tem smo prepričani, odločno ugovarjati v imenu vse slovenske duhovščine, akoravno naš list ni izključljivo le njeno glasilo, da bi „Narodov“ sotrudnik jo učil domoljubja, zvestobe cesarju, skrbi za javni red ter ji ukazoval, kako in kedaj naj se vrše cerkvena sveta opravila in obredi. Smešno je, da bi v cerkvenih stvaréh odločevali možje, ki, če ne sovražijo cerkve katoliške, pa vsaj njene postave popolnoma prezirajo. Slovenska duhovščina je bila rodoljubna, zvesta cesarju, cesarski hiši, slavni Avstriji, ožji slovenski domovini, ko je še nihče ni mogel ovaditi, to je sumničiti v „Slov. Narodu“ nerodoljubnih teženj ali protiaustrijskih namenov. V tem smislu bode tudi v prihodnje delovala za vero, cesarja in domovino.

## Politični pregled.

V Ljubljani, 7. februarja.

### Notranje dežele.

O smrti *cesarjeviča* se bo neki izdala spomenica z namenom, da se narod preveri o neresničnosti premnogih govoric o tem žalostnem dogodku.

Včeraj se je vršila v *budimpeštanskem* židovskem templju svečanost za prestolonaslednika. Mej službo božjo se je navzočih iz nerazumljivega vzroka nagloma polotil strah; vse je začelo siliti proti izhodu. Več oseb je ranjenih. Redarstvo, ki je hotelo napraviti mir in red, je občinstvo napadlo. Konečno so se vendar židje pomirili.

### Vnanje države.

Z nova se poroča iz *srbske* prestolnice, da bo kralj že prihodnje dni imenoval novo strogo radikalno ministerstvo, kateremu bo na čelu Sava Gruić, mej člani pa tudi Tavšanović.

Pred nekaterimi dnevi je poslalo okrog petdeset Cankovcev *bolgarskemu* eksarhu v Carjigradu pismo, naj zagovarja pravoslavno duhovščino, katero je vlada razžalila s tem, da je domov poslala člana sv. sinode. V tem pismu so bile tudi za princa Ferdinanda razžaljive besede. Dne 4. t. m. zvečer je vsled predloga preiskovalnega sodnika nad štirideset podpiscev napominanega pisma redarstvo odvedlo v zapor. Več zatožencev je zopet izpuščenih proti varščini 20.000 frankov. — Vlada je odposlala dva častnika v Essen, da prevzameta večjo pri Kruppu naročeno množino streliva. — Predvčeraj je v sofijski katoliški cerkvi na poziv avstrijskega diplomatskega zastopnika pl. Buriana daroval škof Menini

črno sv. mašo za pokojnega prestolonaslednika Rudolfa; slavnosti so se vdeležili vsi diplomatski zastopniki, ministri, princ dvor, uradniki, častniki in velika množica prebivalstva.

V *nemškem* državnem zboru je predvčeraj pri tretjem čitanju proračuna za urad državnega kanclerja sprožil prostomišljenik Munkel Gefhekenovo zadevo ter je rekel, da se cela obtožnica ne vjema s pravnim redom. Pravosodni minister Schelling mu je odgovoril: Prostomišljeno časopisje je prej zahtevalo objavo, sedaj jo pa obsoja. Toda le takó je bilo mogoče dokazati, da ni bistvenega razločka mej nazori državnega pravdnistva in državnega sodišča. Obtožnica obsega le objektivne okoliščine. Ako je tukaj katera hiba, potem najprvo ona, da ni postave, na podlagi katere bi se mogel kaznovati vsak, ki takó nezasišano prelomi zaupanje.

*Nemški* državni kancler je v *vladi Združenih držav* nasvetoval, naj se konferenca, ki se je leta 1887 vršila v Washingtonu, letos ponovi v Berlinu.

*Francoska* zbornica je izvolila odsek, ki se bo posvetoval o postavi gledé volitev po okrajih. Sedem članov je za predlogo, štirje so zoper njo.

*Italijanska* zbornica se je predvčeraj posvetovala o adresi na prestolni govor. Crispi je odgovarjaje mnogim govornikom rekel: V sedanjem časi je mir brez orožja nemogoč. Otročja bi bila ona politika, ki bi razorožila Italijo, pri tem ko drugi narodi stojé pripravljeni in oboroženi ter dajejo neizmerne svote za vojne namene. S tem, da je kralja obiskal nemški cesar v Rimu, priznalo se je to mesto kot italijanska (?) prestolnica. — Adresa se je potrdila z vsemi proti glasovom radikalcev.

Brzobjavka naznanja iz *Zanzibara*: Nemške oblasti so za sedaj pretrgale obravnave zaradi izpustitve nemških vjetih misijonarjev, ker preveč tirjajo Arabci. Dne 3. t. m. se je zbrala velika množica Vaseri-Arabcev pred palačo sultanovo ter je ugovarjala zoper blokado.

## Izvirni dopisi.

Iz Kamnika, 5. febr. V štev. 29 „Slov. Naroda“ poroča dobroznani dopisnik nezasišane laži. On pravi, da se je vzela zastava z zvonika, kakor hitro se je zvedelo o vzroku smrti cesarjeviča Rudolfa. Reč je taka-le: Kakor hitro se je zvedelo o smrti prevzv. preljubljenega cesarjeviča Rudolfa, razobesila se je črna zastava na zvonik še poprej, kakor na c. kr. uradnije ter se je tudi trikrat zvonilo v farni cerkvi in pri podružnicah. Po trikratnem zvonjenji se je zopet zastava z zvonika vzela, ker cerkveno žalovanje je bilo s tem sklenjeno. Nihče bi si ne bil mislil kaj hudega. A nemudoma naznani nekdo c. kr. okr. glavarstvu, da gospod dekan demonstrira, ker je vzel zastavo z zvonika. Gospod c. kr. vladni tajnik, g. Friedrich, res gre k gospodu dekanu zaradi omenjene reči. Prvič ni dobil gosp. dekana doma, ker je imel ravno veliko sv. mašo, pa ne da bi ne bil nič opravil, kakor laže „Narodov“ dopisnik, kajti kako more opraviti, če g. dekana ni doma dobil. Ko je sv. maša minula, šel je v drugič k gospodu dekanu. Kaj sta imenovana gospoda govorila, ne vem. Zastava se je zopet razobesila, in še danes visi, tudi je danes zopet zvonilo zjutraj, popoldne in ob 4. uri popoldne. Po krémah, ondi kjer se kamniško javno mnenje dela, se celó govori, da je g. c. kr. vodja okr. glavarstva g. dekanu celó z žandarmerijo grozil, ako ne razobesi zopet zastave. Pa mislim, da gospod Friedrich dobro vé, kako daleč sega njegova oblast v cerkvenih zadevah in da tudi nikomur ni pravil, kaj sta govorila z g. dekanom, sicer bi ne znal ohraniti uradne tajnosti, kar je pod prisego dolžan. Prepričan sem, da bo gosp. c. kr. vladni tajnik gotovo popravek poslal vredništvu „Sl. Naroda“, ker to zahteva pravica in poštenost vsakega c. kr. uradnika.

Kar se pa tiče g. Murnika, mislim, da se bode že sam oglasil in tudi prijel tistega lažnika za jezik, ki okrog pripoveduje, kako se je gospod Murnik izrazil.

Trst, 5. februarja. Ko je v sredo popoldne začela po mestu širiti se vest, da je umrl cesarjevič Rudolf, ni hotel tega nihče verjeti, vsak je povpraševal drugega, je li res, je li on kaj čul o tej govorici? Najprej se je raznesla ta novica na borzi, toda gotovega tudi borzijanci od začetka niso nič vedeli; — prišlo jim je najprej poročilo, da je dunajska borza ustavila svoje delovanje; zakaj? tega pa ni nihče vedel povedati — nekateri so govorili, da je vstaja v Budimpešti, drugi, da se je na Dunaji nekaj posebnega zgodilo. Še le okoli 4. ure je došel telegram od kor. bur., da je umrl cesarjevič Rudolf — listi večerni so bili nakrat do zadnjega vsi razprodani, akoravno se jih je tiskalo v izvanrednem številu, več, kakor drugekrati. — Drugi dan v četrtek pa so vsi naznanjali žalostno novico ob-

širneje in prinašali žalostna poročila v črno obrobjeni obleki. Sploh se je te dni vsem listom prav dobro godilo v gmotnem oziru, veliko več so jih razprodali povsod, kakor pa drugokrat; skoro vsakega si videl iti po mestu s časnikom v roki, — drugi pa so zopet hiteli v kavarne, da jih tam hitro preberó. Veselice so bile vse odpovedane in odložene na pozneje — gledališča zaprta itd. — Delalako podporno društvo, čegar pokrovitelj je umrl bil, je odložilo svoj veliki ples, čitalnica je ravno tako svojo plesno zabavo edložila. — Samo jedno društvo je bilo, katero se ni brigalo veliko za vse, kar se zunaj godi, namreč „società ginnastica“, — ki je imelo svoj občni zbor v četrtek zvečer, in kakor je pri onih gospodih navada, se ni pri tem zboru nihče spominjal z jedno besedo velike izgube, katera je zadela cesarsko rodovino in celo cesarstvo. — Pokazali so tudi s tem dobro svoje mišljenje, katero je pa tudi tako vže dobro — pre-dobro znano!

Predzadnjo in zadnjo noč je policija konfiskovala na tukajšnji pošti skoro vse iz Italije došle liste, ker so pisali marsikaj o Rudolfovi smrti. — Pri sv. Justu in v vseh cerkvah po mestu in v predmestjih je zvonilo tri dni za pokojnega, v soboto ob 10. uri pa bode pri sv. Justu pontifikalna maša za rajncega — v drugih izpovedanj cerkvah in molitvenicah pa je bila vže včeraj ali danes služba božja za rajncega.

Danes v dan pogreba cesarjevičevega so imeli vsi zavodi sv. mašo in potem prosto; ravno tako je bila borza danes zaprta in popoldne od 2. ure naprej tudi vsi drugi zavodi in podjetništva industrijska, kakor „Lloyd“, „Stabilimento Tecnico“, mlin „Economo“; tudi mnogi trgovci so naznanili, da v znamenje žalosti danes popoldne ne bodo imeli odprtih svojih prodajalnic.

Včeraj ob 12. uri je bila izvanredna seja mestnega zbora, v katero je prišlo 31 (!) odbornikov. Predsednik župan Bazzoni je stavil sledeči predlog:

„Na došlo poročilo, da je umrl nagle smrti Njega ces. visokost presvetli cesarjevič nadvojvoda Rudolf, potrj je bil vsak zeló, kdorkoli ima le čuteče srce.

Vsi obžalujejo osodo visokega rajncega, kate-rega je čakala najlepša prihodnost. — In vsi čutijo, kaka rana je zadela srca presvetlih roditeljev in cesarjevičine, katere je osoda zeló zadela, ker jim je vzela v spomladi bitje tako drago in imenitno. — In če more ljudstvo s svojim sožaljem polajšati kaj žalost in bolečino cesarski rodovini, upamo, da bode splošnja žalost nekoliko potolažila cesarsko družino.

Ker gotovo vém, da tržaško mesto hoče slovesno pokazati svoje sožalje globoki bolečini, tedaj predlagam, naj slavni zbor sklene sledeče:

Pooblastiti predsedništvo, da izreče Njega Veličanstvu cesarju in presvetli cesarski družini po poti, katera se mu bode najboljša zdela, najglobokejše sočutje in izraz največjega sožalja mesta tržaškega na prezgodnji smrti Njega cesarske visokosti cesarjeviča Rudolfa.“

Svetovalci stojé poslušajo ta predlog in ga jednoglasno odobré.

Župan naznani, da mu je došlo povabilo kot deželnemu glavarju za pogreb cesarjevičev. Svest si je tedaj pritrditve, da bode položil venec na grob cesarjeviča v imenu tržaškega mesta.

In s tem je bila seja končana.

## Dnevne novice.

(Cesarjeva zahvala.) Sočutje z nesrečnim cesarjem in njegovo prevzvišeno hišo je takó splošnje in pr-srčno, da je v resnici vsaj nekoliko ohladilo skelečo rano, katero je vsekala v preblago srce našega vladarja prezgodnja smrt njegovega edinega sina, prestolonaslednika Rudolfa. Presvetli cesar sredi britke žalosti ni pozabil pri krsti edinega sinu milijonov zvestih otrok; komaj se je poslovil v družinski rakvi od zemskih ostankov nepozabnega Rudolfa, že je hitel kot skrben in ljubezni poln oče k svojim narodom, da se jim zahvali za izkazano mu sožalje. Njegovo dotično pismo objavljamo na prvem mestu današnje številke.

(Presvetli cesar) je podaril občini Vel. Pirešice pri Celji 200 gld. za šolo.

(Gospod deželni predsednik baron Winkler) se je danes zjutraj s kurirnim vlakom povrnil v Ljubljano.

(Bancida pa Filemon.) „N. Fr. Pr.“ ima dné 5. t. m. dopis iz Ljubljane, v katerem govori o splo-



šnjem žalovanju mestnega prebivalstva vsled pretresljivega najnovejšega dogodka. „Vse žaluje“, pravi židovska zastopnica, „samo duhovščina se odteguje tem pojavom sožalja. Ni je videti zastave žalovanja ne na škofijski palači, ne na hišah kanonikov, ne na „Katoliški bukvarni“, pa tudi ne na zvonikih. Nevoljno se ozira prebivalstvo na cerkvene stolpe, ki so sicer tolikrat v zastavah pri najmanjših prilikah, ki zadevajo papeža. — Tako se poroča „N. Fr. Pr.“ dne 3. t. m. iz Ljubljane, drugi dan, 4. t. m., pa se zažene „Slov. Narod“ v prevzvišenega škofa in pravi: „Da pa v Ljubljani ni tega vidnega znaka, opaža se vsestransko in čujejo se ostri komentari. Občinstvo tudi ne umeje, zakaj se za pokojnim cesarjevičem ne zvoni. Ko vse odkritosrčno žaluje in pomiluje najbitkeje zadetega ljubljenekega vladarja, bi tudi cerkev ne smela zaostati.“ — Ali sta res „N. Fr. Pr.“ in „Slov. Narod“ tako rodoljubna in za vero navdušena, da se jima premlačno zdí cerkveno zastopstvo? Cerkev je njima deveta briga in se je spominjata le tedaj, kadar se njima prilično zdí, da vržeta kamen nánjo. — Pri „N. Fr. Pr.“ smo navajeni, da grdi vse, kar je pošteno slovensko, a da se celó slovenski list strinja s takimi nazori, je pomilovanja vredno. Koliko bode tako početje koristilo slovenski stvari?

(Vabilo k družbi sv. Mohora.) Kmalu — 5. dan prihodnjega meseca — se bode zopet končala nabira udov družbe sv. Mohora. Koliko jih bode letos? Ali toliko kakor vlani, ali morebiti še celó kaj več? To je vprašanje, na katero bi rad dobil ugoden odgovor vsak slovenski rodoljub, najraje pa še družbin odbor. Vsi namreč dobro vemo, kako velevažna je družba sv. Mohora za celi slovenski národ, da se ohranjuje v zvestobi do Boga in domovine, da se poučuje in napreduje na podlagi krščanskih resnic, in zato tako iskreno želimo, da bi se od leta do leta bolj širila in utrjevala med našim ljudstvom. Res je sicer, da štejejo fare, kjer je ljudstvo versko in národno zavedno, z večine že toliko udov družbe sv. Mohora, da je samo želeti, naj še zanaprej tako ostane; ali vendar je še krajev, od koder po pravici smemo pričakovati, da število dosedanjih družabnikov še naraste, in spet so kraji posebno ob jezikovni meji na Ogerskem, Štajerskem, Koroškem in Benečanskem, kjer se mora naše slovensko ljudstvo še-le seznanjati z Mohorjevo družbo in menda celó s slovenskimi črkami, da more pristopiti k njej. Do rodoljubov v teh krajih, kjer stoji z našo družbo še manj ugodno ali celó slabo, obračamo se prav zaupljivo ter iskreno prosimo, naj bi vsak zaveden Slovenec storil zá-njo, kar le storiti more, da jej pridobi novih udov, posebno pa, da se č. gg. duhovniki povsodi krepko poslužujejo svoje pravice, da to cerkveno bratovščino tudi v cerkvi gorko priporočujejo. Nauk o njenih milostih in dobrotah pri vernih Slovencih nikoli in nikjer ne ostane čisto brez sadú. Korak do koraka! Čeravno že koj naenkrat ne bi bilo znamenitega napredka, o katerem bi se strmelo, a od leta do leta bode vendar-le napredek, če stori vsak, kolikor v svojih razmerah premore, in sčasoma se tudi ti Slovenci ob meji postavijo v isto častno vrsto s svojimi bolj srečnimi brati.

Ravno tako pa tudi lepo prosimo naše dosedanje izkušene podpornike, č. gg. poverjenike in rodoljubne duhovnike, naj bi bili družbi še zanaprej tako dobri, kakor dozdaj, in naj bi jo skušali na tistem vrhuncu ohraniti, do kateri so jo povzdignili. Moč in vpliv dobrih kakor slabih spisov in knjig pripoznava ves svet ter si zato prizadeva jih širiti. Mi Slovenci pa širimo in utrjujmo družbo sv. Mohora in delajmo za njo vsak po svojih močéh, ker to družbo dala nam je božja previdnost ob pravem času in na pravem mestu — kot rešiteljico vere in narodnosti. Od več stranij se nam je izrekla želja, da bi v imeniku poleg imena far stalo še ime dotične pošte. Prosimo torej č. gg. poverjenike, naj izvolijo zapisati na glavo vpisovalne póle še slovensko (in kjer je tuje, tuje) ime svoje pošte, da moremo tej želji ustreči. Kujigi: „Življenje Marije Device in sv. Jožefa“ in „Življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa“ ste se natisnili v 45.000 iztisih. V Celovci, dne 5. febr. 1889. Odbor.

(Šišenska čitalnica) preloži „Vodnikovo besedo“ od 10. na 16. dan februarja. Vzrok preložitve je sožalje po Nj. cesarski visokosti, prestolonasledniku Rudolfu.

(Obrtne nadaljevalne šole.) G. naučni minister je izmei učiteljev na graški državni obrtni šoli ime-

noval ravnatelja Karola Laužila, strokovnega predstojnika Avgusta Gunolta, profesorja Fr. Kne-schaureka in profesorja Julija viteza Siegla kot vladne komisarje za nadzorovanje strokovnih nadaljevalnih šol na Štajerskem, Koroškem in Kranjskem za ravnokar pričeto službeno dóbo.

(Iz Velikovca na Koroškem) se nam poroča: Tudi iz našega mesta vam imam enkrat naznaniti veselo novico. Odprl je tukaj odvetnik g. dr. Josip Messner svojo pisarno. On je sin poštaníh, pri-prostih slovenskih starišev. Kedar je bilo treba brani-ti narodne pravice, na volišči ali drugod, pokazal se je narodu zvestega sina. Priporočamo torej go-spada vsem narodnim krogom. Svoji k svojim!

(Prememba posesti.) Tukajšnji zobozdravnik g. Paichl je od kreditnega zavoda kranjske hranil-nice za 22.000 gld. kupil nekdanjo Koglovo hišo „Pri lovcu“ na Tržaški cesti.

(Odvetnikov) je na Štajerskem 147.

## Raznoterosti.

— Zoper znanega Schindtnerja v Za-grebu se bode vršila kazenska obravnava dne 9. t. m. ter se bode še isti dan končala, ker je vse priznal zatoženec. Predsedoval bode sodišču vitez Cuculić.

— Bosanski mohamedanci in cesar-jevič Rudolf. Rejs-el-Ulema, najvišji mohame-danski duhovnik v zasedenih deželah, Hilmi efendi Omerović, je naznanil pri svojem sožalnem obisku načelniku bosanske vlade, da se nazori mohame-danske vere o smrti bistveno razločujo od krščanske vere. Verska postava mohamedancem prepoveduje izražati žalost za mrtvimi v molitvah. Tudi mohamedanski prebivalci Bosne in Ereegovine čutijo z vladarjem, cesarsko hišo in ostalimi avstrijskimi narodi britko izgubo, vendar pa se iz navedenih vzrokov ne bodo v mošejah opravljale molitve za umrlega prestolonaslednika.

## Telegrami.

Dunaj, 7. febr. Vojno povelje cesarjevo z dne 6. februarja pravi, da mu je v glo-boko užaljenem srci neizmerno dobro délo, ko je v dnevih težke izkušnje dobil od vojne, mornarice in obeh domobranstev dokaze ne-razrušljive zvestobe in ginljive udanosti. „V resnici častito so člani moje orožne sile iz-razili čute žalosti zaradi mojega dragega sina. Iz najoddaljenejših krajev države so hiteli zastopniki orožne sile, da izkažejo zadnjo čast preljubljenemu umrlemu in dokažejo, kako vsigdar žalost in veselje moje hiše odmeva v orožni sili.“ Cesar se vsem pristrčno za-hvaljuje, slej kakor prej bje srce njegovo vroče za vsakega posameznika, s ponosom zre nánje in ohranjena jim je i v bodočnosti njegova ljubezen in očetovska skrb.

Berolin, 6. febr. Državni zbor je brez razprave izročil odseku postavni načrt o po-višanju kronine dotacije.

London, 6. febr. Poslancu O'Brienu se je dovolilo, da sme nositi lastno obleko in se muditi v bolniškem oddelku, kjer ima boljšo hrano.

## Javna zahvala.

V akademskem letu 1888/89 so blagovolili do zdaj darovati „Podpiralne zalogi slovenskih vseučilišnikov v Gradci“:

|                                                                                                            |          |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| Visoki deželni zbor kranjski . . . . .                                                                     | 200 gld. |
| Visoki deželni zbor štajerski . . . . .                                                                    | 150 „    |
| Slavna posojilnica v Celji . . . . .                                                                       | 50 „     |
| Gospod dr. Josip Sernec, odvetnik in dež. poslanec v Celji . . . . .                                       | 20 „     |
| „ dr. Josip Kenda, okrajni zdravnik v Vipavi . . . . .                                                     | 10 „     |
| „ dr. Gvidon Srebre, odvetnik v Brežicah . . . . .                                                         | 10 „     |
| „ dr. Karol Bleiweis vitez Trsteniški, primarij, deželni poslanec in mestni odbornik v Ljubljani . . . . . | 5 „      |
| „ Fran Brežnik, gimnazijski profesor v Novem Mestu . . . . .                                               | 5 „      |
| „ dr. Fr. Celestin, gimnazijski profesor in vseučilišni docent v Zagrebu . . . . .                         | 5 „      |
| „ dr. Fran Jurtéla, odvetnik in dež. poslanec v Ptuj . . . . .                                             | 5 „      |
| „ dr. J. Kapler, zdravnik v Ljubljani . . . . .                                                            | 5 „      |
| „ dr. Gregor Krek, vseučilišni profesor v Gradci . . . . .                                                 | 5 „      |
| „ dr. Fran Simonič, skriptor vseučilišne knjižnice na Dunaji . . . . .                                     | 5 „      |
| „ dr. Josip Vošnjak, deželni poslanec in deželni odbornik v Ljubljani . . . . .                            | 5 „      |
| „ dr. Josip Muršec, prof. v pok. in konzistorijalni svetnik v Gradci . . . . .                             | 3 „      |

Gospod Fran Bradaska, gimn. ravnatelj v pok. v Gradci . . . . . 1 „  
Bogomil Krek, pravnik v Gradci . . . . . 1 „  
Vrhu tega daroval je gosp. Val. Krisper, veliki posestnik in tovarnar v Batečah, za natis „Poročila o delovanju in stanju podpiralne zaloge slovenskih vseučilišnikov v Gradci v akademskem letu 1887/88“ pa-pirja za . . . . . 10 „

Za vse te velikodušne darove izreka „Opravični odbor podpiralne zaloge slovenskih vseučilišnikov v Gradci“ plemenitim dariteljem v imenu revnih in podpore vrednih slovenskih vseučilišnikov najto-plejšo svojo zahvalo in prosi uljudno daljnih daril.

Bogomil Krek,  
stud. iur.,  
tajnik.

Dr. Gregor Krek,  
vseučil. prof.,  
predsednik in blagajnik.

## Umrli so:

6. februarja. Jožef Melik, kajzarjev sin, 15 mes, Črna vas št. 48, božjast.

V bolnišnici:

3. februarja. Gašper Špeljak, gostač, 70 let, pljučna tu-berkuloza.

4. februarja. Luka Erjavec, kajzar, 72 let, marasmus

## Tuji.

3 februarja.

Pri **Sonu**: Ernest Camuss, veleposestnik, iz Trsta. — Jošt iz Zagreba. — M. Löw, trgovec, iz Zagreba. — Pollak, trgovec, z Dunaja.

Pri **Juñem kolodvoru**: J. Nadišar iz Kranja. — Raznošnik iz Lesc. — Cajetan, vrtnar, iz Celovca. — Hübsch z Dunaja.

## Vremensko sporočilo.

| Dan                                                 | Čas   | Stanje | Veter    | Vreme       | Mobrine na 24 ur v mm |
|-----------------------------------------------------|-------|--------|----------|-------------|-----------------------|
| 7. u. jut.                                          | 735.7 | —3.0   | sl. zap. | ousuf       |                       |
| 6. u. pop.                                          | 732.0 | —2.8   | sl. vah. | del. oblač. | 0.00                  |
| 9. u. zveč.                                         | 731.0 | —7.6   | „        | „           | „                     |
| Srednja temperatura —6.5° C., za 6.0° nad normalom. |       |        |          |             |                       |

## Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

7. februarja.

|                                               |                |
|-----------------------------------------------|----------------|
| Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)     | 83 gl. 35 (kr. |
| Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „                   | 83 „ 85 „      |
| 4% avstr. zlata renta, davka prosta . . . . . | 111 „ 40 „     |
| Papirna renta, davka prosta . . . . .         | 98 „ 80 „      |
| Akcije avstr.-ogerske banke . . . . .         | 894 „ — „      |
| Kreditne akcije . . . . .                     | 311 „ 40 „     |
| London . . . . .                              | 120 „ 75 „     |
| Srebro . . . . .                              | — „ — „        |
| Francooski napoleond. . . . .                 | 9 „ 56 1/2 „   |
| Cesarski cekini . . . . .                     | 5 „ 67 „       |
| Nemške marke . . . . .                        | 59 „ 12 1/2 „  |

## Poziv.

Oblastnijam, trgovcem, sploh vsakateremu zastoj pošilja prospekt itd. o najnovejših, najcenejših in najsolidnejših pi-salnih in kopirnih strojih (26—2)  
**Oton Steuer**, tovarna pisalnih in kopirnih strojev. Berolin SW., Friedrichstr. 243.

## M. Mahnič,

krojaški mojster, (4—3)

v Ljubljani, Streliške ulice št. 6,  
se priporoča pred duhovščini, kakor tudi slavnemu p. n. ob-činstvu za

izdelovanje vsakovrstne moške obleke,

katero izdeluje dobro in zanesljivo, po prav primerni ceni.

Št. 22103.

(3—3)

## Razpis natečaja.

Pri ljubljanski mestni občini je oddati službo

mestnega vrtnarja

z letno plačo 390 gld. in prostim stanovanjem, oziroma eventualno službo

vrtnarskega pomočnika

z letno plačo 300 gld.

Prošnje za ti službi z dokazili o starosti, sposobnosti in dozdanjem službovanji vložiti je do

23. februarja t. l.

pri tukajšnjem mestnem magistratu.

V Ljubljani, 25. dan jan. 1889.

Župan: Grasselli l. r.